

Sygn. akt V CNP 15/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi W. K.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
wyroku Sądu Okręgowego we W.  
z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca [...]  
w sprawie z powództwa W. K.  
przeciwko [...] Bank S.A. we W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2018 r.,

**odrzuca skargę.**

## UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle określony cel – służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego we W. z 28 czerwca 2016 r. nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Celem dochowania wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy po pierwsze zamieścić w skardze oświadczenie, że skarżący doznał określonej szkody, i po drugie uwiarygodnić to oświadczenie przez powołanie i przedstawienie określonych dowodów i innych środków niebędących dowodami, ale wskazujących na prawdopodobieństwo wystąpienia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.). Oświadczenie o wystąpieniu szkody powinno określać rodzaj, zakres oraz rozmiar szkody, wskazywać czas jej wystąpienia i istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 16; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141; z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05 nie publ.; z dnia 5 marca 2015 r., I CNP 27/14, nie publ.; z dnia 10 grudnia 2015 r., IV CNP 37/15, nie publ.). Uwiarygodnienie wystąpienia szkody musi obejmować wskazanie konkretnych środków, w tym dowodów, innych niż objęty skargą wyrok, które świadczą o tym, że wystąpienie szkody jest prawdopodobne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 151/15, nie publ.).

Ograniczenie się do stwierdzenia, że skarżący poniósł szkodę polegającą na powiększeniu jego pasywów związanych z niezasadnym oddaleniem powództwa nie czyni zadość ustawowemu wymaganiu. Nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości dochodzonego przez powoda roszczenia. Nieuzyskanie przez stronę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej nie zawsze bowiem będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r. II CNP 15/15, nie publ.; z dnia 14 kwietnia 2016 r., III CNP 2/16, nie publ.). Poniesienie takiego uszczerbku w związku z oddaleniem powództwa strona powinna wykazać w sposób wyżej przedstawiony, czego skarżący nie uczynił. Skarżąca nie powołała ponadto w skardze żadnych – poza kwestionowanym wyrokiem – środków, w tym dowodów, które uwiarygadniałyby jego twierdzenie.

Skarga nie czyni również zadość wymaganiu wskazanego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż skarżący ograniczył się do wskazania, że „wzruszenie

zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” i że „powód z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie mógł wystąpić ze skargą kasacyjną”, lecz skarga nie zawiera odniesienia się do problematyki wznowienia postępowania. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego za brak zachowania wymogu ujętego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. uznano sytuację, w której skarżący – powołując się na brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej oraz skargi o wznowienie postępowania – poprzestał na tym stwierdzeniu, nie czyniąc zadość obowiązkowi „wykazania” (a nie jedynie wskazania) braku możliwości wzruszenia orzeczenia za pomocą innych środków prawnych (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 października 2014 r., IV CNP 16/14, nie publ.). Treść zawartego w skardze stwierdzenia jest nie tylko niekompletna, lecz ponadto zbyt lakoniczna, by mogła wystarczyć do spełnienia wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c., co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie analogicznie sformułowanych skarg (por. postanowienia: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wskazane braki stanowią samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.